

ÚPLNE STRHUJÚCE A NAPÍNAVÉ

~~DOKONALÉ~~ MANŽELSTVO

PREDANÝCH
VIAC AKO
2 MILIÓNY
VÝTLAČKOV

**JEHO MILENKA JE MŔTVA.
JEHO MANŽELKA JE JEHO
JEDINOU NÁDEJOU.**

JENEVA ROSE

~~DOKONALÉ~~ MANŽELSTVO

JEHO MILENKA JE MŔTVA.
JEHO MANŽELKA JE JEHO
JEDINOU NÁDEJOU.

JENEVA ROSE

aurora

Z anglického originálu Jeneva Rose: *The Perfect Marriage*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Blackstone Publishing
v roku 2024, preložila Jaroslava Királyová.

Vydalo Vydavateľstvo AURORA, spol. s r. o.,
v Bratislave v roku 2024.

Číslo publikácie 36.

Jazyková redakcia Albert Lučanský
Jazyková korektúra Zuzana Šmatláková
Zodpovedný redaktor Matúš Mládek
Technická redakcia Ivana Mládeková
Sadzba Samuel Ryba – Design Ryba
Tlač Těšínské papírny, s.r.o., Český Těšín

Prvé vydanie

The Perfect Marriage
Copyright © 2020 by Jeneva Rose
Published by Blackstone Publishing.
All rights reserved.

Translation © Jaroslava Királyová 2024
Slovak edition © Vydavateľstvo Aurora 2024

Kniha ISBN **978-80-8250-124-0**
eBook ISBN **978-80-8250-125-7**

*Venujem svojej mame,
ktorá ma najviac podporovala,
bola mojou najväčšou obdivovateľkou,
na ktorú s láskou spomínam.*

PROLÓG

Miloval ju?

Miloval spôsob, akým sa naňho pozerala, spôsob, akým sa jej chvela spodná pera a triasla noha, keď dosiahla orgazmus. Miloval, ako jej dlhé gaštanové pramene vlasov padali cez veľké nevinné hnedé oči, keď na ňom sedela; spôsob, akým prehla štíhly chrbát, keď do nej „vnikol“ zozadu. Miloval ju? Miloval na nej niektoré veci. Nejde však o to, či ju miloval alebo nie.

Otázka však znie... zabil ju?

SÁRA MORGANOVÁ

„Už zase.“

Sklamanie v Adamovom hlase naplňa miestnosť a visí tam ako jemná hmla, ktorá nás od seba oddeľuje. Zhlboka sa nadýchnem, aby som ju odstránila, a rovnako rýchlo vydýchnem, čím obnovím naše spojenie. Nemusím sa naňho pozerieť, aby som vedela, že sa tvári sklúčene a má pritom pevne zovreté pery. Neobviňujem ho. Opäť som ho sklamala. Vklznem do športového saka a prejdem si rukami po vlasoch, aby som skrotila prípadné neposlušné pramene. Sú pevne stiahnuté do dokonalého drdola. Vždy ich mám upravené do bezchybného uzla. Moje oči sa stretnú s tými jeho a všetko je znova ako predtým.

„Včera sme mali ísť do domu pri jazere.“

„Prepáč.“ Skloním hlavu a vyhnem sa jeho pohľadu, aby som ho prilákala k sebe. Podarí sa mi to, a teraz sa jeho takmer 190 centimetrov vysoká postava týči nad mojím drobným telom. Rukou sa dotkne mojej brady, zdvihne ju a jemne ma pobozká na pery. Prebehne mnou vzrušenie. Aj po desiatich rokoch manželstva na mňa Adam takto pôsobí. A ja ho aj po desiatich rokoch stále dokážem klamať.

Vyslobodím sa z jeho objatia a začínam si baliť tašku – môj zmysel pre zodpovednosť preváži nad intenzitou citov. „Ja viem, ja viem, ale mám tak veľa práce. Okrem toho si ešte musím pripraviť záverečnú reč na súd.“

Adam zastoná a preloží si ruky na hrudi. „Vždy máš toľko práce a stále sa nájde nejaký prípad, na ktorý sa pripravuješ.“ Prižmúri oči a pozrie sa na mňa obviňujúcim pohľadom, ako keby som teraz ja stála pred súdom.

„Nieкто musí platiť účty,“ doberám si ho. To sa ho dotkne. Takmer nebadane pokrúti hlavou, ale aj tak si to všimnem. Poďídem k nemu a položím mu ruky na ramená. Predstiera, že sa nechystá skloniť k mojim perám, ale ja viem, že to urobí. Jeho odpor trvá len pár sekúnd, potom sa usmeje a zohne sa ku mne. Naše pery sa opäť stretnú – tentoraz vášnivejšie. Pootvoríme ústa, naše jazyky sa prepletú a on mi rukami prechádza po chrbte. V tej chvíli zvažujem, že všetko odvolám.

Realita je však neúprosná. „Musím už ísť,“ zašepkám mu do ucha a odtiahnem sa. Vždy som prvá, kto to urobí.

Jedného dňa bude moje manželstvo také, ako som si ho predstavovala. Vždy som vedela, že by takým aj mohlo byť, ale ten deň zatiaľ ešte neprišiel.

„Sára, zajtra máme desiate výročie svadby,“ povie a zamračí sa. Ale nemusí mi to pripomínať. Viem, kedy to je.

„Urobím všetko pre to, aby som tam prišla,“ poviem.

„Možno si myslíš, že po desiatich rokoch som si na to už zvykol... ale nie je to pravda.“ Vzdychnie a poškriabe sa na brade, akoby sa rozhodoval, či povedať viac, alebo to nechať tak.

„Prepáč, Adam. Vieš, že by som oveľa radšej trávila čas s tebou, ako sa hádala v súdnej sieni.“

Zdvihne obočie, pretože mi neverí. Vie, že svoju prácu milujem.

„Keď sa tento prípad skončí, zoberiem si voľno. Sľubujem.“

Usmejem sa, aby som ho presvedčila, že to myslím vážne, a dúfam, že ho to upokojí.

Nakloní hlavu nabok a prižmúri oči. „Je to skutočný sľub, alebo len taký ako zvyčajne?“

„Och, prestaň,“ poviem a jemne ho potľapkám po hrudi.

Chytí ma za ruku, pritiahne ma k sebe a znova ma pobozká.
„Prestanem, keď aj ty prestaneš.“

„Na niečo som si spomenula.“ Zohnem sa a zo šatníkovej skrine vyberiem malú, darčekovo zabalenú škatuľku, ktorú som skryla za jednu zo svojich značkových tašiek. Vystriem sa, otočím sa späť do spálne, držím ju pred sebou a podávam mu ju. „Niečo pre teba mám.“

Adam preletí pohľadom zo mňa na dar. „To si nemala,“ povie a zoberie si ho odo mňa. Po našom piatom výročí sme sa dohodli, že si už nebudeme dávať dary, ale nemohla som si pomôcť. Opatrne ho rozbalí a otvorí krabičku, v ktorej sa skrývajú hodinky značky Patek Philippe Grand Complications s remienkom z ali-gátora a so zlatým ciferníkom. Otvorí ústa a oči sa mu rozšíria.

„To je priveľa,“ pokrúti hlavou a zároveň obdivuje ich prepracovanosť a vzhľad.

„Nie, nie je. Už sme spolu desať rokov. To niečo znamená,“ poviem a urobím krok smerom k nemu. Vyberiem hodinky z puzdra. „Pozri sa, čo je tam vyryté.“

Adam mi ich zoberie z ruky a obráti ich. Prejde prstom po rytine s číslom 5 258 880.

„Čo je to?“ spýta sa.

„Toľko minút má desať rokov,“ poviem a kradmo sa naňho pozriem spod mihalníc.

Skôr ako si hodinky založí, dá mi bozk na pery a usmeje sa.

„Ty si to spočítala?“

„Vždy počítam.“

Usmejem sa, keď mu pomáham nasadiť hodinky.

Adam vystrie ruku a obdivuje ich. „Dávaš mi ich preto, aby som na nich mohol sledovať čas, keď meškáš alebo keď neprídeš na schôdzku?“

Prevrátim oči.

„Len žartujem,“ dodá rýchlo.

„Nie, nežartuješ.“

Adam mi položí ruky na plecía a zahľadí sa mi do očí. „Máš pravdu, ale aj tak ťa ľúbim, Sára.“

„Aj ja ťa aj tak milujem,“ doberám si ho. Znovu mi dá bozk. Je agresívnejší ako ten predchádzajúci – tak mi ďakuje za drahý dar.

Potom zídeme dole do kuchyne. Je to veľký, moderný priestor, ktorý plní skôr estetickú ako praktickú funkciu, pretože sa príliš nevyužíva. Nemám čas variť, no ani Adam to z nejakého dôvodu nerobí. Z chladničky vyberiem nádobu s vopred nakrájaným ovocím a sklenenú fľašu s limonádou Sanpellegrino, čo by mi malo vydržať, kým nepošlem svoju asistentku po obed.

Adam z kávovaru naleje dve posledné šálky kávy, ktorú už uvaril predtým. Vyberie z prístroja sitko a kráča k odpadkovému košu. Nohou stlačí pedál a otvorí veko. Vo chvíli, keď sa chystá vyhodiť zvyšky kávy, zastaví sa.

„Čo je toto?“ spýta sa, načiahne sa do koša a vytiahne otvorenú červenú obálku.

„Tvoja mama nám poslala pohľadnicu k výročiu,“ poviem bez toho, aby som zdvihla zrak od telefónu.

Na tvári sa mu objaví zmätený výraz. „A ty si ju len tak... vyhodila?“

„Nie, prečítala som si ju, ocenila, strávila a potom som ju vyhodila.“

Vytiahne pohľadnicu z roztrhanej obálky a nahlas ju prečíta: „Neverím, že ste vydržali desať rokov! Všetko najlepšie k výročiu, môj drahý Adam a Sára. P. S. Kde sú moje vnúčatá? S láskou mama.“

„To bolo od nej milé.“ Usmeje sa, začne sa prehrabávať v zásuvkách a hľadať magnet na pripevnenie svojho úlovku na dvere chladničky. Prevraciam oči, keď sledujem, ako na ne pripína kus odpadu.

„Takže, čo budeš dnes robiť?“ mením tému.

Tamtú vec nebudem riešiť – narážam na jeho matku. Priložím si k perám šálku horúcej kávy. Páli, ale je to dobré pálenie, také, aké občas potrebujeme, aby nám pripomenulo, že žijeme.

„No, teraz, keď nemám k dispozícii nič iné, len čas...“ hovorí so smiechom a naráža na svoje nové hodinky. Zo slušnosti sa jeho nepodarenému vtipu trochu zasmiejem. „Asi pôjdem do domu

pri jazere a budem písať. Daniel povedal, že potrebuje viac strán, kým bude môcť knihu ponúknuť vydavateľom.“

Prikývнем a dám si ďalší dúšok. „Tie posledné, ktoré si mi poslal, boli skvelé. Naozaj si myslím, že toto by ti mohlo priniesť aj komerčný úspech, okrem uznania kritiky, ktoré už máš.“

„To si myslíš vážne?“ Skepticky nadvihne obočie.

„Myslím vážne všetko, čo hovorím.“ Pristúpi ku mne a s obomi rukami na doske sa postaví za mňa. Pritúli sa, začne ma bozkávať na krk a zároveň na mňa tlačí bokmi.

„Povedz, že zajtra prídeš.“

„Naozaj sa budem snažiť.“

„Urob viac, nielen sa snaž. Dom pri jazere máme viac ako rok a nestrávil si tam zatiaľ viac než jednu noc.“

„Ja viem.“ Napijem sa kávy a odložím hrnček.

S perami ešte stále na mojom krku zašepká: „Prosím.“

„Urobím všetko, čo je v mojich silách, aby som zajtra prišla, a potom spolu môžeme konečne ten dom pri jazere pokrstiť,“ dráždim ho a hravo cúvam dozadu. Pevne ma pritiahne k sebe a objíma ma okolo krku.

„Dúfam, že sa mi to podarí dodržať.“

Otočím sa k nemu a zdvihnem bradu, aby sa naše pohľady stretli. „Ďakujem ti, že máš so mnou trpezlivosť,“ poviem a dúfam, že vidí, že to myslím úprimne.

„Čakal by som na teba aj celý život a ešte dlhšie.“ Pobožká ma na čelo, na špičku nosa a potom na pery. „Alebo aspoň ďalších 5 258 880 minút,“ povie s úškrnom. „Teraz sa ponáhľaj pracovať, aby si čo najskôr mohla prísť do domu pri jazere a byť tam so mnou.“

Usmejem sa, zoberiem si tašku z linky a vykročím k dverám.

„Lúbim ťa,“ poviem mu.

Neskôr za mnou ešte zavolá: „Ja ťa lúbim ešte viac.“

2

ADAM MORGAN

Ešte niekoľkokrát udriem prstami do klávesnice; cez okno dopadajú posledné lúče slnka. Vánok šumí v korunách stromov a striasa z nich lístie v jesenných farbách; vlny jazera jemne olizujú breh. Uložím si prácu a zavriem notebook – tritisíc slov musí stačiť. Okuliare s čiernym rámom, ktoré používam na čítanie, hodím na stôl, rukami si prečešem vlasy a odhrniem si ich z čela. Zvieravá bolesť hlavy neprestáva, a tak si prstami v jemných kruhoch masírujem spánky, kým nezmizne.

Za veľkým oknom upúta môj pohľad čierna veвериčka, ktorá beží cez dvor. Nie je to prvýkrát, čo vidím túto scénu, ale je to zriedkavý pohľad, takže upútal moju pozornosť. Skáče z miesta na miesto, hľadá potravu, v dokonalom súlade so svojím cieľom a smerom. Akokoľvek komplikovaný sa život môže zdať, všetko, čo naozaj potrebujeme, je pocit, že náš život má zmysel.

Dom pri jazere je vzdialený jednu hodinu cesty od nášho domova v Kalorame, ale pokojne by mohol byť aj na inej planéte. Je to zelená krajina, taká, ako ju poznali naši predkovia, na rozdiel od betónu a hlučnej obludnosti, ktorá tvorí jednu časť hlavného mesta nášho národa. Dom je dosť ďaleko od mesta, takže mám istotu, že sa neobjavia žiadni neočakávaní hostia, ale

je aj dostatočne blízko, aby som tam mohol odísť, kedykoľvek potrebujem byť sám, prípadne nebyť sám.

Odlahlá chata pri jazere Manassas obklopená lesmi bolo presne to, čo som potreboval pre svoju profesiu spisovateľa, alebo aspoň tak som tento nápad predostrel Sáre. Kým sme pred vyše rokom nekúpili tento druhý dom, robilo mi problém správne sa vyjadriť. Vďaka nemu sa mi otvoril iný svet – svet, v ktorom som mohol písať, plný dosiahnuteľných túžob, a v ktorom som mohol žiť bez toho, aby som cítil neustály tlak, že nie som dosť dobrý. Cítil som sa ako znovuzrozený a krása okolitej prírody sa odrážala v mojej práci.

Tvrdé drevo je v konštrukcii nášho domu pri jazere také všadeprítomné, že mám pocit, akoby som bol na strome a nie v ľudskom príbytku. Otvorená obývacia časť je prirodzene presvetlená vďaka veľkým oknám s výhľadom na jazero. Miestnosť je útulná, s krbom vyzdobeným rôznofarebnými kamienkami a veľkým kobercom z medvedej kože na podlahe. Mohol som si dať stôl do jednej z izieb, ale žiadna z nich neponúka takýto výhľad. Je to dokonalé, pretože mi to dáva pocit slobody, že nemusím byť uväznený v nejakej malej pracovni.

Našťastie som nemusel Sáru veľmi presviedčať, aby sme si kúpili druhý dom. Myslím si, že cítila, že sa od nej vzdalujem – mentálne aj emocionálne... ale možno mi len chcela ukázať, že ho môže kúpiť; aby mi ešte raz pripomenula svoju finančnú prevahu. Nech bol jej dôvod akýkoľvek, mám tento dom, takže na tom vlastne nezáleží.

Mal to byť náš druhý spoločný domov okrem toho pôvodného, avšak ukázalo sa, že je len môj. Už si ani nepamätám, koľkokrát mi Sára sľúbila, že sa tu so mnou na chvíľu schová pred svetom.

Tento víkend nebol výnimkou, a to sme mali desiť výročie. Dúfal som, že sa jej to podarí aspoň v tento deň, ale pred chvíľou mi zavolala so slovami, že znova musí ísť do kancelárie. Neprekvapilo ma to. Zároveň mi zaželala šťastné výročie (čo je ironické) a povedala mi, že ma miluje.

Vždy mi hovorí, že ma miluje, ale už ma to nebaví počúvať. Radšej by som to cítil. Vystriem ruku a obdivujem nové hodinky.

Je to veľmi drahý dar, ale zároveň starostlivo premyslený. Taká je moja žena. Je starostlivá, aj keď nikdy nie je nablízku.

Vždy som mal pocit, že Sára dobýva svet, kým ja sa v ňom len snažím žiť.

Takým človekom chcela byť – plná energie, sólistka, zatiaľ čo ja vystupujem len ako štatista. Nebolo to tak vždy. Stretli sme sa, keď som bol v treťom ročníku na Dukeovej univerzite a ona v prvom. Študovala politológiu, ja som študoval literatúru. Vtedy sme obaja snívali o tom, že budeme úspešní.

Sára chcela byť úspešnou právničkou a ja som sa chcel stať jedným z veľkých spisovateľov našej generácie. O pätnásť rokov neskôr jeden z nás na splnenie svojho sna ešte stále čaká.

No nemal by som byť na seba príliš tvrdý. Môj úspech sa síce na chvíľu rozohrel, ale rovnako rýchlo zhasol. Ešte sa musí vrátiť. To je na snoch to smiešne. Nakoniec sa z nich človek vždy prebudí.

Môj debut bol triumfom, nie z mainstreamového alebo reklamného hľadiska, ale z literárneho. Jeden kritik ma dokonca nazval „ďalším Davidom Fosterom Wallaceom“, čo sa mi veľmi páčilo. Myslel som si, že sa mi tento úspech podarí zopakovať, ale ďalšie dve knihy úplne prepadli vrátane odbornej kritiky. Som prekvapený, že môj agent so mnou neprestal spolupracovať, avšak som si istý, že ak moja ďalšia kniha nebude úspešná, čoskoro to urobí. Takže moje sny sa mi celkom nespĺnili. Len som okúsil, ako chutia.

Sáriným snom bolo stať sa jednou z najlepších obhajkýň zločincov. Ale nie je len jednou z najlepších – je najlepšia, o čom som bol vždy presvedčený. Len som si nikdy nemyslel, že jej to budem tak veľmi zazlievať.

Nebolo to takto vždy, a tým myslím, že zakaždým, keď mám príležitosť, utiekám do nášho druhého domova, zatiaľ čo ona v podstate býva vo svojej kancelárii. Koniec koncov, najlepším trestným obhajcom sa človek nestane tým, že bude milovať svojho partnera.

Človek by si myslel, že vďaka životu v samote a utápaní sa vo vlastnej sebaľúti budem lepším spisovateľom – novodobým Thoreauom alebo Hemingwayom. Nestalo sa to však. Mám síce takú spotrebu alkoholu ako Hemingway, no nepomohlo mi to.

Sára má svoju prácu a ja mám svoju. Boli časy, keď sme mali jeden druhého, ale tie sú preč.

Stretli sme sa na večierku, len vďaka veľmi šťastnej náhode, pretože pre Sáru nebolo bežné, aby sa na nich zúčastňovala, ako mi neskôr v ten večer povedala. Oveľa radšej by sa zahĺbila do knihy, než bola obklopená telami nabitými hormónmi v suteréne vysokoškolského internátu – ale bola tam, stála v kúte, ležérne popíjala z plastového pohára lacné pivo a pôsobila nepatrične asi ako mníška v bordeli.

Na tvári mala mierny úsmev, ktorým sa snažila zakryť svoje rozpaky, ale reč tela ju prezrádzala. Opierala sa o stenu s plastovým pohárom pri perách, pohľadom prechádzala po prítomných ľuďoch; jednou rukou si prekrížila hrud' a druhú si schovala pod ňu. Snažila sa pôsobiť čo najmenej nápadne, splynúť s pozadím, aby si ju nikto nevšimol. Pre mňa však bola jedinou osobou v miestnosti, ktorú som vnímal.

Mala plavé vlasy po pleciah, ktoré jej doslova žiarili pod ultrafialovým svetlom, ktoré bolo základom každého vysokoškolského večierka na začiatku 21. storočia. V zelených očiach posiatych žltými škvrnkami sa skrývali všetky tajomstvá sveta. Mala na sebe priliehavé biele tričko a rozšírené modré džinsy, ktoré jej odhaľovali úzky pruh brucha, z ktorého som nemohol odtrhnúť oči. Kúsok jej odhalenej mliečnobielej pokožky ma vzrušoval viac, ako úplne odhalené telo mojej bývalej priateľky. Pozoroval som ju. Študoval som ju.

Pred tým, ako som sa jej prihovril, zapamätal som si každú jej krivku, každú líniu a každú pehu, ktoré som mal možnosť obdivovať v tomto špinavom suteréne. Predstavil som si, ako vyzerá pod oblečením, a neskôr som zistil, že to, čo som si predstavoval, bolo nesprávne. Jej telo prekonallo hranice mojej fantázie. Bola dokonalá.

Až o hodinu neskôr, keď jej oči konečne zachytili môj pohľad, som nabral odvahu prihovoriť sa jej. Hoci som bol oveľa vyšší ako ona, Sára sa hneď od začiatku cítila silnejšia ako ja a vedel som, že hneď, ako si to uvedomí, bude mať nado mnou navždy prevahu.

Spočiatku bola trochu neprístupná a odpovedala mi len jedným slovom. Spýtal som sa jej, ako sa volá. Povedala mi to. Spýtal som sa, s kým tu je. Ukázala na opitú brunetku, ktorá sa venovala nejakému chalanovi v tmavom kúte suterénu. Spýtal som sa jej, či chce tancovať. Povedala, že nechce. Povedal som jej, že je krásna. Pokrčila plecami. Povedal som jej, že sa volám Adam. Len si odpila z piva. Spýtal som sa jej, čo študuje. Poklepala na pohár, čím naznačila, že ho potrebuje doplniť, a chystala sa odísť. Vytrhol som jej ho z ruky, nalial doň celé svoje pivo a vrátil som jej ho. Usmiala sa na mňa a vrátila sa na svoje miesto vedľa mňa.

„Rafinované,“ odvetila.

Oprel som sa o stenu pri nej a zdalo sa mi, že sme mlčky stáli celé hodiny. Hneď od začiatku som mal so Sárrou vždy pocit, že každá chvíľa trvá celú večnosť. Nenútene si odpila z piva, zatiaľ čo pozorovala, ako prebieha večierok a pozorne sledovala svoju opitú priateľku. Predstieral som, že aj ja si prezerám miestnosť, ale jediným objektom môjho záujmu bola ona. V devätnástej minúte jej priateľka oznámila, že odchádza s nejakým chlapíkom, no nie s tým, o ktorého prejavovala záujem predtým. Jej slová boli nezretelné a oči sa jej leskli; za ruku držala muža, s ktorým sa o chvíľu chystala ísť do postele. Sárrou to síce nepotešilo, ale povedala jej, aby sa zabavila a ráno jej zavolala. To bolo najviac, čo som ju za celú noc počul povedať. Zostala pokojná a ležérne popíjala pivo. Bol som prekvapený, že neodišla aj ona.

V dvadsiatej minúte dopila, položila pohár na špinavú podlahu suterénu a kopla ho do rohu. Ešte chvíľu tam stála a pohľadom občas zablúdila smerom ku mne. Pohla sa a ja som si nebol istý, či to bolo smerom ku mne alebo odo mňa.

V dvadsiatej prvej minúte som sa to rozhodol zistiť a spýtal som sa jej, či odtiaľto nechce odísť. Súhlasila.

Keď sme prišli k jej internátnej izbe, predpokladal som, že ju len pobozkám na líce a rozlúčim sa s ňou. Sára nevyzerala ako typ dievčaťa, ktoré podlieha svojim impulzom. Keď som však vošiel dnu, aby som ju pobozkal na rozlúčku, vtiahla ma

dovnútra, strhla zo mňa šaty a celý zvyšok noci dychčala, vzdychala a neustále opakovala *áno*.

O tri roky neskôr som ju požiadal o ruku a opäť povedala *áno*. A hoci odvtedy povedala *áno* nespočetnekrát, myslím si, že to bolo naposledy, kedy to myslela vážne. Ak by nebola taká pohltená štúdiom práva a potom pracou, myslím si, že by sme boli... Prievan nečakane zabuchne vchodové dvere. Na zlomok sekundy ma to vydesí, no potom si uvedomím, že je to ona.

Bez toho, aby som ju videl, viem, že jej na tvári vystúpili pehy, pretože celý deň pracovala na terase kaviarne. Viem, že jej nežné hnedé oči sú rozžiarené, plné nádeje, radosti a naivity. Dlhé tmavé vlasy má zasunuté pod čiapkou, ktorú si uplietla sama začiatkom jesene. Viem, že keď si ju dá dole, stále bude vyzerat krásne – bez toho, aby sa o to snažila. Viem, že pod priliehavým topom bude mať nahé prsia a košeľu bude mať v páse pokrčenú, pretože tam mala celý deň uviazanú zásteru. Viem, že keď ma uvidí, usmeje sa, a že už o necelých šesťdesiat sekúnd si to rozdáme.

„Zlatko, doniesla som ti z kaviarne zvyšné pečivo,“ zavolá zo vstupnej haly, kde si vyzúva topánky.

Z barového pultu zoberiem dva poháre a z karafy do každého nalejem škótsku. Ona na kuchynskú linku položí hnedé papierové vrecko a keď sa otočí smerom k obývačke, už jej podávam pohár. Mierne poskočí a zoberie si ho odo mňa, naraz ho vypije a položí späť na barový pult; zároveň si osviežene vydýchne. Teplo z kamenného krbu jej ohreje pokožku a vyhladí husiu kožu na rukách.

Než si stihnem ešte raz odpiť, už mi rozopína gombíky a zips na nohavičiach. Vyprázdním zvyšok svojej škótskej, ona klesne na kolená a s divokým úškrnom sa na mňa zdola pozrie.

Položím jej nohy na posteľ, prejdem do hlavnej kúpeľne a zaktorím za sebou dvere.

Ešte stále počujem spoza dverí jej zrýchlený dych. Dúfam, že sa jej to páčilo a že som nebol príliš drsný. Niekedy zájdem

pridaleko. Ako keby sa mi vtedy zatemnila myseľ, a keď dosiah-
nem vrchol, uvedomím si, že som urobil chybu.

Nemôžem si však pomôcť. Kelly tak na mňa pôsobí. Keď som
s ňou, prebúdza vo mne niečo animálne.

Tak na mňa kedysi pôsobila aj Sára. Ale teraz som pri nej sotva
mužom, nieto ešte niečím iným.

Pri toaletnom stolíku uvidím svoj odraz v zrkadle. Tvár mám
pokrytú strniskom a moje inokedy modré oči majú červenkastý
odtieň – sú asi unavené zo sexu a dlhého dňa stráveného písaním.
Vydržím sa na seba pozerateľ len pár sekúnd, a potom musím od-
vrátiť pohľad. Nehanbím sa za to, kto som, ale nie som na seba ani
hrdý. Nastriekam si trochu vody na tvár, hrudník, brucho a penis.
Som príliš unavený na to, aby som sa osprchoval, tak sa len osuším
uterákom. Na zubnú kefku vytlačím kúsok zubnej pasty.

„Miláčik?“ zakričí Kelly z druhej miestnosti.

„Áno?“ poviem s ústami plnými zubnej pasty.

„Tvoja žena ti napísala správu.“

Vyplujem pastu do umývadla, vypláchnem si ústa a rukou si
utriem pery. V spálni sa rozsvieti lampa na nočnom stolíku, ktorá
vyžaruje mäkké, teplé svetlo. Kelly sedí na mojej strane postele,
na sebe má takmer priehľadnú nočnú košeľu. S mojím telefónom
v ruke zdvihne hlavu a apaticky sa na mňa usmeje. Z komody
vyberiem pyžamové nohavice od Ralpha Laurena.

„Čo píše?“ spýtam sa, vložím do nich nohy a vytiahnem si
ich vyššie.

„Chce vedieť, čo robíš.“

Sadnem si vedľa nej, odhrniem jej dlhé hnedé vlasy dozadu
a jemne ju pobožkám na krk a plece.

„Povedz jej, že sa práve chystám znova si to rozdať s dievčaťom
svojich snov,“ zašepkám. Je to len vtip, akási predohra pre ňu a pre
mňa – pretože viem, že fakt, že som ženatý, ju veľmi vzrušuje.

„Ako si praješ.“ Kelly sa zasmee a začne písať správu.

Zoberiem jej telefón z ruky, vstanem a rýchlo odpisujem.

Kedže si nemohla prísť, dnes večer sa vrátim domov, aby sme mohli byť spolu. Nemusíš na mňa čakať.

Lúbim ťa.

Skôr ako stihnem odložiť telefón, odpovie mi.

Aj ja ťa milujem. Počas obeda som mala čas prečítať si nové stránky, ktoré si mi poslal, a sú úžasné. Som na teba veľmi hrdá. XOXO

Pousmejem sa, ale hneď ma zaplaví pocit viny.

Si úžasná, zlatko. Chcel by som ťa zajtra pozvať na večeru. Povedz, že súhlasíš.

Telefón mi okamžite zavibruje.

Áno.

Niekedy si na chvíľu spomeniem, akí sme boli, a myslím si, že by sme opäť mohli byť tým párom ako kedysi. Zároveň však viem, že som toho pokazil príliš veľa, aby sa to niekedy stalo, a kariéra aj tak vždy bola pre Sáru na prvom mieste – pred mnou, pred rodinou, pred všetkým. Uvažoval som, že keby sme mali deti, spomalila by, ale nikdy deti nechcela. Myslel som si, že nakoniec zmení názor, no nestalo sa to. Potom som si myslel, že ju možno presvedčím, ale ani to sa nepodarilo.

Položím telefón na nočný stolík a zapojím ho do nabíjačky. Kelly sa na mňa zvodne pozerá, aj keď je zjavne vyčerpaná. Nikdy

sa ma nemôže nasýtiť a so mnou je to rovnako. Viem však, že to tak nebude stále. Boli časy, keď sme sa ani so Sárrou nemohli nasýtiť jeden druhého. Príležitostne sa tieto pocity znovu objavia – ale sú krátkodobé a zvyčajne vyvolané alkoholom alebo odlúčením. Nechápte ma zle; milujem Sárrou. Ak by to tak nebolo, už dávno by som ju bol opustil. Drží ma pri nej láska – nie peniaze, pohodlie alebo naše domy.

Kelly mi dáva takú lásku, ktorú mi už Sára nedokáže ponúknuť. Vďaka nim obom sa cítim úplný. Viem, je to choré, ale je to pravda. Hovorí sa, že ak máte deti, milujete ich všetky rovnako. Prečo to nemôže platiť aj pre moju ženu a milenkú?

„Povieš o nás niekedy svojej žene?“ spýta sa Kelly.

„Povieš o nás niekedy svojmu manželovi?“

Povzdychne si a prekríži si ruky na hrudi. „To nie je to isté.“

Nemám chuť sa hádať, a tak sa rozhodnem, že nám znova nalejem. Ak by som sa chcel hádať, mohol som byť doma so svojou ženou. Na barovom pulte jej naplním vysoký pohár na whisky škótskou z karafy a začnem nalievať svoj, ale zastavím sa skôr, než je spoločne plný – rozhodnem sa, že dnes večer si dám niečo trochu drahšie. Na ex vypijem škótsku, ktorú som si už nalial, opláchnem pohár a nalejem doň bourbon Pappy Van Winkle.

Keď sa vrátim do spálne, nájdem Kelly v posteli; na tvári má vyčítavý výraz. Nemá rada, keď spomeniem jej manžela, no mne sa tiež nepáči, keď začne hovoriť o mojej žene. Sadnem si vedľa nej a podám jej pohár škótskej. Takmer celú ju naraz hodí do seba a ani sa pritom nestrasie.

Oprí sa o mňa, ja ju objímam a potichu sedíme; popíjame naše nápoje, uväznení v nešťastných manželstvách, kde sme pre ľudí, ktorých milujeme, až na druhom mieste. Keď sme s Kelly spolu, sme pre seba navzájom najdôležitejší, a myslím si, že to je to, čo na sebe najviac milujeme. Ešte nám dvakrát doplním poháre – ja opäť siahnem po škótskej a potom máme znovu sex. Tentoraz si to s ňou nerozdávam – milujem sa s ňou.

3

SÁRA MORGANOVÁ

Prehrabávam sa v spisoch; papiere sa posúvajú a klžu na zem ako lavína čerstvo napadaného snehu. Mala som v úmysle ísť do kancelárie len na pár hodín, aby som sa pripravila na súdny proces, ale teraz som ešte stále tu a popíjam dvanásť hodín starú kávu. Na jej hladine plávajú olejové kruhy, ktoré mi pripomínajú, ako dlho tu už stojí a ako dlho som v práci. Moja rohová kancelária je na štrnástom poschodí, ktoré je dokonca vyššie ako Washingtonov pamätník. Je jednou z najväčších vo firme a každému je jasné, že som ju získala právom.

Vďaka niekoľkým významným prípadom a najväčšiemu počtu vyhratých súdov spomedzi všetkých právnikov vo firme som si určite zaslúžila, že ma vymenovali za partnera spoločnosti Williamson & Morganová. Zložím si okuliare na čítanie a položím ich na stôl so silným buchotom, aby som vyjadрила, aká sa cítim frustrovaná.

Hodiny na mojom telefóne ukazujú 20.04. Ťažko si povzdychnem a neexistujúcemu publiku v kancelárii tak dávam najavo, aká som zničená.

Zoberiem do ruky telefón a pošlem krátku správu Adamovi:

Prepáč, naozaj som chcela byť dnes s tebou. Chýbaš mi.

Pozerám sa na obrazovku telefónu a čakám, kým sa roztancujú tri malé bodky, ale zbytočne. Som si istá, že sa buď na mňa hnevá, alebo už vypil dva poháre škótskej. Rád tak ukončuje dlhý deň strávený písaním – je to jeho malý rituál. Ja sama by som si teraz rada dala niečo silné. Otvorím polystyrénovú nádobu, zapichnem plastovú vidličku do čínskeho jedla a rýchlo si niekoľkokrát naberiem. Je studené, pretože tam už leží celé hodiny. Nie som si istá, či sa už nepokazilo, takže ho zatvorím a vyhodím do odpadkového koša. Na stole mám veľký neporiadok, čo pre mňa vôbec nie je typické. Trápi ma to, ale s blížiacimi sa termínmi súdu a výpovedí sa musím zmieriť aj s neporiadkom.

Otočím sa s kreslom k oknám, pozerám sa von a obdivujem svetlá mesta, autá pohybujúce sa v súzvuku, ľudí, ktorí sú vonku a chystajú sa užiť si niekoľko posledných hodín víkend. Zrazu si na niečo spomeniem.

„Anne, si ešte tu?“ zavolám, keď sa s kreslom otočím naspäť k stolu.

Dvere kancelárie sa otvoria a dovnútra strčí hlavu moja milo vyzerajúca asistentka.

Má hnedé vlasy po ramená a jemné črty tváre – je pekná nenápadným spôsobom. Usmeje sa na mňa, pripravená a ochotná splniť moje pokyny. Aj keď som momentálne jedinou ďalšou osobou vo firme, nie je také nezvyčajné, že sa Anne pustí do práce, keď si všimne, že som začala rozposielať pracovné emaily.

„Áno, pani Morganová.“

Položím ruky na stôl a súcitne sa na ňu usmejem. „Anne, koľkokrát ti to musím povedať? To, že pracujem tak príšerne dlho, neznamená, že tu musíš byť aj ty; a prečo ma voláš pani Morganová?“

„Prepáčte, pani...“ zarazí sa, keď vstanem od stola a kráčam k nej. Nohy sa mi pri každom kroku ponárajú do plyšového koberca. Chcela som, aby moja kancelária pôsobila útulne, takže

je tu priestor na posedenie vybavený pohovkou, kreslom a konferenčným stolíkom.

Takmer celú stenu zaberá knižnica plná kníh určených na prácu aj zábavu. Toto je môj druhý domov. Vlastne by to mohol byť môj jediný domov, keďže som tu za posledných približne osem rokov strávila viac času ako kdekoľvek inde.

Podídem k svojej asistentke a položím jej ruku na plece. „Anne, pracuješ pre mňa už päť rokov. Každý piatok spolu obedujeme. Cestuješ so mnou na služobné cesty. Pri nespočetných príležitostiach si bola u mňa doma. Si v prvom rade moja priateľka, a až v druhom rade moja zamestnankyňa, preto ťa veľmi prosím, už ma nikdy nevolaj pani Morganová.“

Na tvári sa jej objaví úsmev a pokrúti hlavou. „Ach, prepáč. Odkedy odišla posledná Bobova asistentka, zastupovala som aj uňho, a on vyžaduje, aby som ho volala pán Miller. Už som si na to zvykla.“ Prekľzne popri mne a zvalí sa na pohovku; palcom a ukazovákom si trie obočie.

Prisadnem si k nej na gauč, vyložím si nohy na konferenčný stolík, povzdychnem si a uvoľním si vlasy z pevného drdola. Anne odkopne lodičky, dá si nohy hore a vymení si so mnou pohľad plný solidárnosti a porozumenia.

Hoci sme takmer vo všetkom rozdielne, máme aj niečo spoločné – sme dve ženy, ktoré sa snažia presadiť v mužskom svete. Pracujeme dvakrát toľko ako naši mužskí kolegovia, aby sme sa dostali len o centimeter pred nich.

„Bob je kretén,“ poviem. „Postarám sa o to, aby mal do konca týždňa novú asistentku, a ak to nevyjde ani s ňou, zariadim, aby tu neostal ani on.“ Zasmejem sa. Bob je slušný právnik, ale má obrovské ego a nerešpektuje nikoho iného... okrem tých, ktorí majú väčšiu moc ako on. Ja náhodou patríam do tej kategórie.

„Ďakujem, Sára. Si ku mne veľmi dobrá.“

„Nie, ty si ku mne veľmi dobrá.“

„Vieš, kto nie je k nikomu veľmi dobrý?“ spýta sa Anne.

„Bob.“

„Áno, Bob.“

Obe sa zasmejeme a je to príjemný pocit. Príliš dlho som mala hlavu plnú spisov. Toto mi chýbalo. Chýba mi len tak oddychovať bez ťarchy sveta na pleciach alebo bez toho, aby bol v mojich rukách niečí život a budúcnosť.

„Och, chcem ti niečo ukázať.“ Anne sa vzpriami, vytiahne telefón a otvorí aplikáciu s fotografiami. Niekoľkokrát prejde prstom po obrazovke a podá mi ho.

Pozorne si ich prezerám – muž prechádza cez ulicu, žena kráča po schodoch Lincolnovho pamätníka, sokol letí nízko nad jazerom, dieťa hľadá na Washingtonov pamätník. „Sú nádherné. Máš veľmi dobrý pozorovací talent,“ poviem.

„Vďaka. Snažím sa stále zlepšovať, ale zatiaľ je to len koníček.“

„Malo by to byť viac ako koníček,“ nadvihnem obočie a vrátim jej telefón.

Začervená sa a oči sa jej rozžiaria.

Na stole mi začne vibrovať mobil. Vstanem z gauča a vezmem si ho. Je to správa od Adama. Rýchlo mu odpoviem. Vymeníme si ešte niekoľko správ a on mi oznámi, že neskôr večer príde domov. Pozriem sa na hodinky. Nie je ani deväť.

Otočím sa späť k Anne a spýtam sa jej: „Nechceš ísť na pohárik?“

Nakloní hlavu. „Naozaj? Zajtra musíš predniesť tú záverečnú reč.“

„Áno, naozaj,“ poviem, vkláznem do lodičiek a zoberiem si do ruky kabelku a kľúče.

Anne zatlieska a na tvári sa jej objaví obrovský úsmev plný nadšenia.

4

ADAM MORGAN

Z driemot ma prebudí buchnutie dverí na aute. V izbe je úplná tma, takže nemôžem na nič zaostriť oči. Vôbec netuším, ako sa moja noc s Kelly skončila, ale predpokladám, že drsnejším sexom, keďže mi pulzuje penis a mám pocit, akoby mi ho niekto ťahal po dlažbových kockách. Pozriem na hodiny na svojom nočnom stolíku – slabo osvetlené číslice ukazujú 00.44 po polnoci. „Dopekla,“ zašepkám, lebo si uvedomím, že Sára je možno ešte hore a čaká na mňa.

Rukami si prejdem po čele a tvári a snažím sa prebrať nervy opäť k životu. Z čoho je mi tak zle, dočerta? Nevidím viac ako pár centimetrov pred seba, ale cítim, že Kelly je vedľa mňa. Vždy cítim, keď je vedľa mňa. Prisuniem sa k nej bližšie a prejdem jej rukou po líci. Hlboko spí. Zašepkám jej meno a snažím sa ju prebudiť, ale škótska na ňu zrejme pôsobí silnejšie ako na mňa.

Moju pozornosť upúta nepretržité vibrovanie a zvonenie vychádzajúce z obývačky.

Určite si tam nechala telefón. V tej tme ju ani nevidím, iba obrysy jej tela, ktoré sa teraz zdá byť takmer dvakrát väčšie. Zabalila sa do niekoľkých prikrývok, takže vyzerá skoro ako kokón. Muselo jej byť chladno. Potichu sa vyšmyknem z postele

a natiahnem si džínsy zhúžvané do klobka vedľa môjho nočného stolíka.

V obývačke na barovom pulte nájdem jej telefón – ešte svieti po prijatej správe. Chcem ho len stíšiť, aby Kelly nezobudil – ale môj pohľad upútajú upozornenia na textové správy. Vyfúkám prístupový kód 4357 a prejdem na správy.

Posledná je od dievčaťa, ktoré sa volá Jesse. Píše v nej: *Mrzí ma to.*

Prejdem od Jessinej správy k tým, ktoré prišli pred ňou. Všetky sú od jej manžela Scotta. Čítam si ich podľa poradia, počnúc najskoršou.

Prajem si, aby si prišla domov ku mne.

Prečo to musí byť takto?

Zlatko... odpovieš mi, prosím ťa?

Veľmi ťa milujem. Prečo to nechápeš?

Nemyslel som to tak. Musíš mi veriť. Už sa to nestane. Sľubujem.

Prosím, povedz mi, kde si. IHNEĎ!

Keby si mi odpovedala, nechal by som ťa dnes večer na pokoji.

Prečo to robíš? Vždy všetko komplikuješ.

Viem, že mi opäť klameš, ty suka.

Hovoril som s tvou kolegyňou.
Klamala si, že dnes večer budeš dlho
pracovať, tak kde si, dopekla, bola?

Kde si teraz?

Keď ťa nájdem, budeš ma prosiť,
aby som ti odpustil.

Od hnevu sa mi napnú svaly, no aj tak hľadám ďalšie správy. Je to jej vec a nikdy by nechcela, aby som sa do toho zaplietol, ale keby som mal príležitosť, hneď teraz by som toho chlapa zabil.

Už je neskoro. Teraz si pre mňa už
len prekliata spomienka.

Toto je posledná textová správa od Scotta; odoslal ju o trištvrte na dvanásť v noci. Má od neho aj tridsaťdva zmeškaných hovorov. Preboha. To je hotový šialenec. Chcel by som ju zdvihnúť z postele, pevne ju objať a ubezpečiť, že nie sme všetci takí sviňari ako jej manžel. Som trochu v pokušení odpísať mu, ale rozzúriť ho ešte viac je to posledné, čo Kelly potrebuje. Stíšim jej telefón a položím ho na kuchynský stôl, aby ho tam ráno našla.

Kráčam k svojmu stolu; nezapnem žiadne svetlá a snažím sa, aby sa mi oči čo najlepšie prispôsobili tme. Žeravé uhlíky z krbu jemne žiaria a matné svetlo bledého mesiaca vytvára pochmúrne pozadie pre sklenenú fasádu domu. Zo zásuvky stola vytiahnem blok papiera, pero a napíšem:

KELLY,

TY SI TÁ PRAVÁ. NEBOLO TO TAK VŽDY, ALE VŽDY
TOTAK BUDE.

TY SI PRÍBEH, KTORÝ SA SNAŽÍM NAPÍSAŤ CELÝ ŽI-
VOT, A DNES VEČER SOM SA ROZHODOL, AKO SA SKONČÍ.

LÚBIM ŤA, ADAM

P. S. GAZDINÁ PRÍDE O DEVIATEJ RÁNO. PROSÍM ŤA,
URČITE DOVTEDY ODÍŤ.

Zbalím si tašku a odkaz nechám na stole vedľa jej telefónu. Vo vstupnej hale sa obujem a pokojne odchádzam prednými dverami. Skôr ako nastúpim do auta, pozriem sa na svoj telefón, aby som skontroloval čas. Je po jednej hodine v noci a mám chuť zostať s Kelly, no sľúbil som Sára, že dnes večer prídem domov, a hoci sa tam dostanem až takmer o druhú, aspoň sa vedľa nej zobudím.

Cesta späť do Kaloramy v túto nočnú hodinu trvá menej ako hodinu, ale musel som sa zastaviť natankovať na čerpacej stanici. Kúpil som si tam aj veľkú šálku kávy, nie preto, že by som na ňu mal chuť, ale potreboval som ju. Bola stuchnutá a mala spálenú chuť, pomohla mi však udržať oči otvorené. Odbočím na príjazdovú cestu do dvora nášho veľkého tehlového tudosovského domu.

So šiestimi izbami, tromi veľkými a jednou menšou kúpeľňou je priveľký len pre nás dvoch so Sárrou. Ona sa však do tohto domu zamilovala v momente, keď ho prvýkrát uvidela. Myslel som si, že si vybrala taký veľký dom preto, že zmenila názor na založenie rodiny. Dve izby sme zmenili na kancelárie, jednu pre ňu a jednu pre mňa. Tretiu izbu sme prerobili na knižnicu, štvrtú na telocvičňu a piatu na hosťovskú izbu. Svoj názor nezmenila. Len sa jej páčil dom.

Zaparkujem svoj čierny range rover vedľa bieleho, ktorý patrí Sára, a vyskočím z auta.

V dome prejdem cez veľkú vstupnú halu a široké schodisko a zamierim rovno do kuchyne. Okrúhle svetlá so snímačmi pohybu pod skrinkami kuchynskej linky sa pri mojom pohybe rozsvietia; položím si tašku na ostrovček a prehrabávam sa v chladničke a zásuvke na vitamíny.

Cítim sa, ako keby sa mi hlava mala rozletieť na dve časti, a potrebujem trochu úľavy. Z fľašky Tylenolu vylovím päť tabletiiek, hodím si ich do úst a všetko to spláchnem dúškom vody Evian.

Keď vyjdem po impozantnom schodisku na druhé poschodie, vidím, že spopod dverí našej spálne vychádza slabé svetlo. Možno je ešte stále hore a čaká na mňa.

Potichu otvorím dvere. Lampa na jej nočnom stolíku je rozsvietená. Sára leží na boku, otočená ku mne chrbtom. Dych má pomalý a hlboký, čo signalizuje, že spí. Má na sebe čierny čipkovaný top a tangá nohavičky, nie svoj typický nočný úbor.

Chce ma provokovať? Túži po mne? Alebo len zaspala z príliš veľkého množstva vodky so sódou, zo svojho obľúbeného nápoja? Svetlé vlasy má vlhké, stiahnuté do nízkeho chvosta – každý prameň je tam, kde patrí. Aj keď spí, je dokonale upravená.

Očami sledujem krivku jej chrbta, hladký pevný zadok a vyrysované nohy. Mňa možno celé roky zanedbávala, no nikdy neignorovala svoje telo. Určite cíti moju prítomnosť, pretože sa trochu pohne.

S pohľadom stále upretým na ňu si vyzlečiem džínsy a košeľu. Robí ma nešťastným a šťastným zároveň. Nenávidím ju rovnako, ako ju milujem. Zaujímalo by ma, či to vie. Zaujímalo by ma, či by to vôbec chcela vedieť.

Hodinky položím na nočný stolík príliš prudko, pretože som si ešte nezvykol na ich váhu. Buchnú tak silno, že ju to zobudí. Rýchlo sa otočí a náhle otvorí oči. Upokojí sa, keď si uvedomí, že som to len ja. Očakávam, že sa odo mňa znova odvráti a opäť zaspí, ale neurobí to. Pohľad jej sprísnie a preletí ním na budík na mojom nočnom stolíku: je 2.04 nad ránom. Znova sa na mňa pozrie, ale nepovie nič o neskorom príchode domov.

„Prepáč, že idem až teraz,“ poviem a vkĺznem do postele. „Dobre mi to išlo a nemohol som prestať.“

Bude si myslieť, že hovorím o písaní, no nehovorím. Človek môže myslieť na jednu vec a povedať niečo úplne iné. Na slovách záleží iba vtedy, ak poznáte zámer, ktorý sa za nimi skrýva.

„To je v poriadku,“ zašepká. „Aj tak som prišla domov neskoro.“ Prisuniem sa bližšie k nej.

„Chýbala si mi,“ poviem.

Zdvihne zrak, a keď si ju pritiahnem k sebe, naše pohľady sa stretnú. „Aj ty si mi chýbal.“

Pobozkám ju na čelo. Prepletie si nohy s mojimi a hlavu si položí na moju holú hrud'.

„Ako bolo v práci?“

„Dlho,“ odpovie a nepokračuje ďalej. Len jedno slovo, možno preto, že vie, že ma to príliš nezaujíma.

Ticho trvá ďalej; rukou jej prechádzam hore a dole po ramene; prstami mi medzitým tancuje po hrudi a bruchu. Zaujímalo by ma, čo si myslí. Nikdy sme sa o tom nevedeli porozprávať. Premýšľa nad spismi? Rozmýšľa o mne? O nás? Vidí trhliny v našom manželstve? Chce ich opraviť? Alebo chce stále predstierať, že neexistujú?

Sára zdvihne hlavu a hľadí na mňa, akoby niečo skúmala. Všimol som si záblesk v jej očiach. Našla, čo hľadala?

„Myslím si, že by sme si mali založiť rodinu,“ zašepká.

Môj výraz sa nezmení, pretože čakám na pointu alebo kým to vezme späť. No keď to neurobí, musím sa usmiať.

„Myslíš to vážne?“

Príkývne a jemne sa usmeje.

„Si si istá? Po tom všetkom, čo... sa ti stalo, som si myslel, že si nikdy nechcela mať deti. Naozaj chceš?“ Skúmam jej tvár a hľadám nejaký náznak, ktorý by bol v rozpore s tým, čo práve povedala. Vždy som dúfal, že si to s deťmi nakoniec rozmyslí, ale zmieril som sa s tým, že ten deň možno nikdy nepríde, vzhľadom na to, čo má za sebou.

„Áno,“ povie a vyzerá, že to myslí vážne. Vydám zvuk, ktorý je zmesou smiechu a plaču, a vášnivo ju bozkávam, plný neovládateľného vzrušenia. Rukami jej prechádzam po celom tele a ona po mojom, dotýkame sa miest, ktorých sme sa už dlho nedotýkali. Moje pery a jazyk zanechávajú na jej krku mokrá stopu. Takmer z nej strhnem top, takže môžem bozkávať každý štvorcový centimeter jej prs a trupu. Keď jej vyzliekam nohavičky, usmeje sa na mňa.

Bozkávam ju, lížem a cmúľam, kým nedosiahne vrchol, a potom celou svojou dĺžkou do nej vniknem. Stoná podo mnou. „Lúbim ťa,“ hovorím zadychčane; kolíšem sa pritom hore a dole.

Odpovie, že aj ona ma miluje.

Sústredím sa na ňu, na našu budúcnosť – našu novú budúcnosť. Všetko, čo som si predtým predstavoval, je teraz iné. Je to lepšie, jasnejšie a po prvý raz sa na ňu teším. Dala mi nádej, pretože mi darovala zmysel.

Explodujem v jej vnútri. Keď sa zrútim dole, po líci sa mi skotúľa jediná slza; moja vlhká pokožka sa dotýka jej tela. Musím to s Kelly ukončiť. Sára je moja žena, moja rodina, celé moje srdce. Stále ma milovala – aj keď to bolo z diaľky. Skĺznem z nej, položím si hlavu na jej plece a hladím jej brucho. Sára je matkou môjho nenarodeného dieťaťa. Zaslúži si odo mňa oveľa viac a ja som rozhodnutý, že jej to dám.

„Ďakujem ti,“ zašepkám.

„Chcem to kvôli nám,“ povie ospalo a rukou mi pritom prečesáva vlasy.